

Козета.

Викторъ Хюго.

XI. Новиятъ животъ на Козета.

Непознатиятъ стигна съ Козета въ Парижъ и се настани въ една скромна кжща, дѣто си хвана готвачка да имъ готви. Отъ дългия пжтъ и отъ умора Козета заспа веднага. Непознатиятъ се погрижи да ѝ постели и да я завие. Дѣтето заспа като всѣко отрудено, измжчено слугинче. Човѣкътъ усѣти голѣма привързаностъ и жалостъ къмъ него. Като знаеше, на какви мъжки бѣ изложено то у Тенардие, желаше тя да си отспи и почине. Нощта бързо се измина и данътъ настъпи. Козета сѣ още спѣше. Изеднажъ изтрещѣ една тежка кола на улицата.

— Ида, госпожо! извика Козета, като скокундри отъ сънь. Ей ме, ей ме!

Тя скочи отъ леглото, клепачитѣ ѝ още склонени отъ сънь, прострѣ си ржката къмъ кюшето.

— Боже мой, кой ми е зелъ метлата?

Така страшно бѣ наплашено това нещастно момиченце. И когато си отвори добръ очитѣ, вмѣсто господарката си, видѣ засмѣното лице на своя избавитель.

— Ахъ, наистина, азъ пѣкъ забравихъ, че си излѣзохъ отъ госпожа Тенардиерица. Добро утро, господине.

Човѣкътъ я погали съ голѣмата си ржка по косата.